

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/86/2017
Identifikačné číslo spisu:	1414213409
Dátum vydania rozhodnutia:	08.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1414213409.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. U., bývajúceho v X. zastúpeného advokátskou kanceláriou Bardač, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Lovinského č. 22, IČO: 47243252, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, o zaplatenie 2 500 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7 C 227/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. októbra 2016 sp. zn. 6 Co 340/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom zo 14. januára 2016 č. k. 7 C 227/2014-112 Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov domáhal náhrady škody spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom v exekučnom konaní. V odôvodnení uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo 17. marca 2008 č. k. 4 C 2/2005-83 (ďalej len „označený rozsudok“) bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť G. W. sumu 32 291 Sk príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania. Na podklade označeného rozsudku podal G. W. návrh na vykonanie exekúcie, v rámci ktorej súdny exekútor vydal exekučný príkaz. Pokiaľ žalobca tvrdil, že exekúcia bola vedená na podklade neprávoplatného a nevykonateľného rozhodnutia súdu a vydanie exekučného príkazu ho preto prekvapilo, v záujme zrušenia exekučného záložného práva bol ale nútený zaplatiť exekútorovi sumu 2 500 € (predstavujúcu v tomto konaní výšku jeho škody), súd prvej inštancie mal výsledkami vykonaného dokazovania preukázané, že označený rozsudok bol žalobcovi riadne doručovaný do vlastných rúk na adresu „T. U. - W.. Táto zásielka sa súdu vrátila 23. júna 2008 s tým, že prvý neúspešný pokus o jej doručenie vykonala pošta 30. mája 2008 a po druhom neúspešnom pokuse (2. júna 2008) bola uložená na pošte. Podľa právneho názoru súdu prvej inštancie bol označený rozsudok doručovaný žalobcovi v súlade s § 48 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) na jeho adresu uvedenú v živnostenskom registri ako miesto jeho podnikania. V danom prípade sa uplatnila

fikcia doručenia v zmysle tohto ustanovenia, v dôsledku ktorej sa označený rozsudok považoval za doručený žalobcovi uplynutím trojdňovej lehoty od vrátenia zásielky súdu, teda dňom 26. júna 2008. Je síce pravdou, že nesprávnym úradným postupom súdu bola na označenom rozsudku vyznačená právoplatnosť nesprávnym dňom (21. júna 2008), i keď v skutočnosti nadobudol právoplatnosť 11. júla 2008, táto nesprávnosť ale nespôsobila žalobcovi škodu. Žalobca teda nedôvodne tvrdí, v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie (14. októbra 2009) nebol označený rozsudok právoplatný a vykonateľný. Súd prvej inštancie z týchto dôvodov neopodstatnenú žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. októbra 2016 sp. zn. 6 Co 340/2016 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správy; rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení poukázal na obsah svojho zrušujúceho uznesenia z 27. augusta 2015 sp. zn. 6 Co 421/2015, v ktorom pripomenul podstatu právnej úpravy doručovania a priebeh doručovania písomnosti fyzickej osobe, ktorá je podnikateľom (§ 48 ods. 3 O.s.p.). Miesto podnikania žalobcu bolo do 13. septembra 2010 v X. a od uvedeného dňa na N.. Zásielka bola žalobcovi doručovaná v súlade s § 48 ods. 3 O.s.p. na adresu žalobcu uvedenú v živnostenskom registri ako miesto jeho podnikania. Označený rozsudok nadobudol právoplatnosť 11. júla 2008. V konaní nebol preukázaný skutkový dej, ktorý by viedol k záveru o príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava IV (vyznačením nesprávnych údajov o právoplatnosti a vykonateľnosti označeného rozsudku) a žalobcovou škodou. Na týchto záveroch vyjadrených v skoršom zrušujúcom uznesení zotrval odvolací súd aj v neskôr vydanom rozsudku. Poukázal na to, že žalobca počas konania, v ktorom bol vydaný označený rozsudok, požadoval doručovanie písomností na adresu „W.“ a zásielky doručované na túto adresu aj riadne preberal. Ani v jednom podaní neoznámil adresu svojho bydliska (X.) a súd nie je povinný zisťovať inú adresu fyzickej osoby, ktorá je podnikateľom. Každá fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, musí mať totiž pri svojom vzniku uvedené miesto podnikania, ktoré sa zapisuje do obchodného registra, ak sa miesto podnikania líši od bydliska takejto fyzickej osoby. V živnostenskom registri ale v prípade žalobcu nie je uvedená adresa jeho bydliska. Odvolací súd z týchto dôvodov napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“); o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP, ako aj z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP. Namietanú procesnú vadu zmätočnosti videl v nedostatkoch odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý je podľa jeho názoru „arbitrárny pre nedostatok dôvodov“. V konaní na súde prvej inštancie neustále poukazoval na to, že označený rozsudok - vzhľadom na závalu v doručovaní - nikdy nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Už v čase doručovania označeného rozsudku na adresu jeho miesta podnikania bola súdu známa „iná adresa“, na ktorú mu mala byť zásielka doručovaná, ak mali nastať účinky doručenia. S podstatou tejto jeho základnej námietky sa ale prvoinštančný a odvolací súd nevyrovnali. Podľa presvedčenia žalobcu je dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP daný nesprávnosťou právneho názoru odvolacieho súdu, podľa ktorého pre uplatnenie fikcie v zmysle ustanovenia § 48 ods. 3 O.s.p. sa pri neúspešnom pokuse o doručenie fyzickej osobe - podnikateľovi nevyžaduje doručovanie na adresu miesta bydliska, ktoré je súdu známe. Z týchto dôvodov žalobca žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť, jeho žalobe vyhovieť a priznať mu náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania.

4. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka: pokiaľ sa v ďalšom texte tohto uznesenia odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03 (poznámka: pokiaľ sa v ďalšom texte tohto uznesenia odkazuje v zátvorke na „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP a zároveň z § 421 ods. 1 CSP. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy takéto súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania.

13. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení

CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

14. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

15. Vec prejednávajúci trojčlenný senát najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalobcu len podľa ustanovenia § 420 CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jeho dovolania z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP).

16. Žalobca namieta existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

17.4. Veľký senát občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 1 VCdo 2/2017 uviedol, že pojem „procesný postup“ súdu treba takto vykladať aj za účinnosti CSP.

18. Žalobca vidí procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v tom, že napadnutý rozsudok je - ako tvrdí - nedostatočne odôvodnený, až arbitrárny.

18.1. Otázku prípustnosti dovolania, prípustnosť ktorého dovolateľ vyvodzuje z nedostatočného odôvodnenia alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku, dovolací súd v praxi rieši často. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť

(vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

18.2. Vzhľadom na odlišnosti prístupu senátov najvyššieho súdu k riešeniu otázky dopadov nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia na prípustnosť dovolania, bolo vyvolané zjednocujúce stanovisko R 2/2016, ktoré zotrvalo na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“ (teda nie zmätočnosť a v dôsledku toho ani nie prípustnosť dovolania). Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Podľa právneho názoru veľkého senátu (viď bod 15. tohto uznesenia) sa zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júlom 2016, nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne aj po uvedenom dni.

18.3. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru o riadnom doručení označeného rozsudku v súlade s ustanovením § 48 ods. 3 O.s.p. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalobca neopodstatnene namieta arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ odvolací súd - ako tvrdí žalobca - založil svoje rozhodnutie na nesprávnej interpretácii § 48 ods. 3 O.s.p., alebo predmetné ustanovenie aplikoval, hoci ho nemal požit, je jeho rozhodnutie vecne nesprávne a spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení (poznámka: najvyšší súd sa nezaoberal otázkou správnosti právnych záverov odvolacieho súdu), žalobcom vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci ale nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď judikát R 24/2017).

18.4. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

19. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.